भर्त्रा सह ईर्ष्याकलहं कृत्वा अहं निर्गता गृहात्
मर्तुं, तद् भद्र पाशो ऽत्र त्वया मे रच्यताम् इति । 98
पाशेन म्रियताम् एषा, किम् एतां हन्म्य् अहं स्त्रियं,
मत्वा इति तत्र वृक्षे ऽसौ डोम्बः पाशम् असज्जयत् । 99
ततः सिद्धिकरी डोम्बं सा मुग्धा इव जगाद तं,
क्रियते कथम् उद्बन्धस् त्वया मे दर्श्यताम् इति । 100
ततः स डोम्बस् तं दत्वा मृदङ्गं पादयोर् अधः,
इत्थं क्रियत इत्य् उक्त्वा स्वकण्ठे पाशम् अर्पयत् । 101
सा अपि सिद्धिकरी सद्यस् तम् मृदङ्गम् अचूर्णयत्
पादाघातेन, डोम्बो ऽथ सो ऽपि पाशे व्यपद्यत । 102
तत्कालम् आगतो ऽन्वेष्टुं वृक्षमूले ददर्श सः
मुषिताशेषकोषां तां दूरात् सिद्धिकरीं बणिक् । 103
सा अपि दृष्ट्वा तम् आयान्तं वृक्षे तस्मिन् अलक्षितं
आरुह्य तस्थौ शाखायां पत्रौघछन्नविग्रहा । 104
स च आगत्य बणिग् यावत् सभृत्यः पाशबन्धनं
डोम्बम् एव तम् अद्राक्षीन्, न तु सिद्धिकरीं क्वचित् । 105
मा नाम वृक्षम् आरूढा सा भवेद् इति तत्क्षणं
एको ऽस्य बणिजो भृत्यस् तरुम् आरोहति स्म तं । 106
सदा त्वय्य् एव मे प्रीतिर्, इह आरूढस् त्वम् एव च,
तत् सुन्दर तव एव इदं धनम्, एहि भजस्व मां । 107

Digitized by Google